

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201736
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012201736.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862, s adresou Tulčík č. 26, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 20, 042 83 Košice (ak-ira@stonline.sk), proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2013 č. k. 2 S 309/2012-80, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2013 č. k. 2 S 309/2012-80 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 54 € z titulu právneho zastúpenia.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Na základe žiadosti žalobcu z 28.01.2003 o oboznámenie o začatých správnych konaniach, ktoré sa dotýkajú udeľovania výnimiek z ochrany druhov alebo území, bol žalobca žalovaným upovedomovaný o začatí viacerých správnych konaní (v počte prevyšujúcom niekoľko desiatok - žalobca uvádza konkrétne 21 prebiehajúcich konaní) vyvolaných na podnet rôznych poľovníckych združení alebo iných subjektov, ktoré sa týkali povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov - konkrétne medveďa hnedého.

2. Rozhodnutím č. 6102/2012-1.10 (35/2012-rozkl.) z 10. júla 2012 (č.l. 25) minister životného prostredia Slovenskej republiky postupom podľa § 61 ods. 2 a 3 v spojení s § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny

poriadok“)

- zamietol rozklad žalobcu a

- rozhodnutie prvostupňového orgánu žalovaného (Odbor výkonu štátnej správy na č.l. 34) č. 4383/2012-2.2 z 12.04.2012 o

o povolení výnimky pre Slovenský poľovnícky zväz, Poľovnícke združenie Viackov (ďalej na účely rozsudku len „žiadateľ“) postupom podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 543/2002 Z.z.“) zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) a f) zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Havranovo, a súčasne

o zamietnutí žiadosti v časti zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z. na usmrtenie - odstrelenie - jedného medveďa hnedého v poľovnom revíri Havranovo.

- potvrdil.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca rozklad. Žalovaný v rámci tohto konania o rozklade zbral do úvahy stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „ŠOP SR“) zo 06.03.2012 vo veci regulačného odlovu chráneného druhu živočicha medveďa hnedého v roku 2012.

Súčasne odborné pracovisko ŠOP SR zaslalo kladné stanovisko na odstrel jedného jedinca medveďa hnedého v danej lokalite.

4. Napadnuté rozhodnutie (viď bod č. 1) vydané ministrom životného prostredia žalovaný odôvodnil s odkazom na závery osobitnej komisie, že najmä námietka žalobcu o neumožnení žalobcovi v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku sa oboznámiť s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie, je nedôvodná.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

5. Nielen proti tomuto rozhodnutiu, ale aj proti ďalším, skutkovo a právne obdobným rozhodnutiam žalovaného, podal žalobca na Krajský súd v Bratislave viaceré žaloby založené na právne zhodných žalobných dôvodoch, t.j. namietal, že

- v predchádzajúcom správnom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie,

- nie je možné identifikovať opodstatnenosť žiadosti o udelenie výnimky, ani posúdiť jeho vecnú správnosť,

- nie sú jasné dôvody, ktoré v konkrétnej veci viedli k udeleniu výnimky, pričom zák. č. 543/2002 Z.z. kladie požiadavku na spoľahlivé a úplné zistenie splnenia podmienok na udelenie výnimky.

V niektorých veciach, rovnako ako v prejednávanej veci, krajský súd napadnuté prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

6. Vo včas podaných odvolaniach proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý ako súd prvého stupňa preskúmal všetky žalobcom napadnuté rozhodnutia a pri niektorých konštatoval, že nielen v tomto, ale aj v ostatných prípadoch sú žaloby dôvodné, žalovaný najmä namietal to, že

- z jeho strany nedošlo k pochybeniu pri aplikácii § 23 ods. 1 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, t.j. mohol v plnom rozsahu uplatniť právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie,

- takisto riadne vyhodnotil splnenie podmienky vedúcej k udeleniu výnimky, t.j. vznik škodlivého účinku na zdraví a živote ľudí,

- krajský súd v odôvodnení rozsudku vôbec nevzal do úvahy stanovisko ŠOP SR zo dňa 06.03.2012 (najmä odôvodnenie možnosti konfliktov s medveďmi),

- odôvodnenie krajského súdu nespĺňa kautelu vyjadrenú zákonodarcom v § 157 ods. 2 O.s.p.

7. Preto vo včas podanom odvolaní zo dňa 22.05.2013 (č.l. 86) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný navrhol zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a zastavenie konania.

Konkrétne napadnutý rozsudok žalovaný označil za nesprávny, pretože

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a

- rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Vo vzťahu ku konkrétnostiam odvolacích dôvodov žalovaného Najvyšší súd na základe procesnej ekonómie (zásada hospodárnosti) odkazuje na svoj rozsudok sp. zn. 1 Sžp/5/2013 (viď portál súdnych rozhodnutí), ktorý ich podrobný výpočet obsahuje a bol zaslaný účastníkom k dispozícii.

8. Žalobca sa k odvolaniu vyjadril prostredníctvom podania zo dňa 25.06.2013 (č.l. 67), v ktorom navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov konania vyčíslenú v sume 161,75 €.

Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že kritizuje názor krajského súdu, že hoci mu žalovaný neumožnil sa oboznámiť s podkladmi rozhodnutia, napriek tento závažný stav následne reparaoval postupom podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, t.j. oboznámenie inou (mimoprocesnou) formou.

9. Následne zdôraznil, že zo strany orgánov žalovaného mu bol v minulosti doručený záznam z pracovného stretnutia zoológov ŠOP SR, ktorého predmetom bol práve tzv. regulačný odstrel medveďov v roku 2011, a boli v ňom vyjadrené pochybnosti osôb zúčastnených na tejto porade. Preto boli podľa mienky žalobcu prijaté závery, že „škoda spôsobená veľkými šelmami na poľnohospodárskych kultúrach, poľovnej zveri, včelstvách, majetku, hospodárskych zvieratách a zdraví obyvateľstva, sa bude zohľadňovať pri vydávaní výnimky na lov len v prípade, ak bude preverená zo strany aj Štátnej ochrany SR.“

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

11. Nakoľko všetky odvolania podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Sžp/3/2013 až 1 Sžp/8/2013 sa pri zrušujúcich rozsudkoch krajského súdu týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chráneného živočicha) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu práva žalobcu oboznámiť sa podkladmi rozhodnutia a tak vznášať námietky proti zistenému stavu na povolenie výnimky a súčasne vychádzajúc z procesnej zásady hospodárnosti konania (§ 6 O.s.p.) a s poukazom na dodržanie právnej istoty účastníkov (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), kedy dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu odvolania podrobne a pomerne rozsiahlym spôsobom objasnil v rozsudku sp. zn. 1 Sžp/5/2013 z 24.09.2013 (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2013 sp. zn. 2S 309/2012), zvolil

takú procesnú ekonómiu (viď aj bod č. 7), že v podrobnostiach argumentov napadnutého rozhodnutia žalovaného a odôvodnení rozsudku krajského súdu spolu so zisteným skutkovým stavom, ako aj pri podrobnostiach odôvodnení svojho rozsudku odkazuje účastníkov na vyššie citovaný rozsudok najvyššieho súdu, ktorý účastníci majú k dispozícii, resp. pre iné osoby bude dostupný na internetovej stránke príslušného orgánu štátnej moci.

V prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem, a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

12. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol na základe rozkladu žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) a f) citovaného zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie medveďa hnedého v dotknutom poľovnom revíri.

13. Ako už Najvyšší súd konštatoval v inom rozsudku (sp. zn. 1 Sžp/5/2013), že hoci sa stotožňuje s úvodným tvrdením krajského súdu, že riadne nenaplnenie povinnosti správneho orgánu uvedenej v § 33 v spojení s obdobnou zásadou zakotvenou v § 3 ods. 2 Správneho poriadku predstavuje takú vadu konania, ktorá by bez ďalších súdom zistených okolností mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak sa nezhoduje s jeho nasledujúcim právnym názorom, že „v priebehu konania žalobca v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) požiadal o sprístupnenie vyššie opisovaných listín a tieto mu boli všetky zaslané ešte pred vydaním rozhodnutia žalovaného o rozklade. Žalobca teda mal možnosť sa oboznámiť s uvedenými podkladmi rozhodnutia, hoci sa k nim dostal mimoprocenou cestou.“

14. S prihliadnutím na rozsudok Najvyššieho súdu 4 Sžo/10/2011 z 23. marca 2011 je nutné v súvislosti s uvedeným názorom zopakovať nasledujúci právny názor na oprávnenie účastníka nahliadať do spisu správneho orgánu:

„Cieľom tejto úpravy je posilniť právo účastníka konania na informácie týkajúce sa priebehu a výsledkov konania. Zmyslom využitia tohto procesného práva v priebehu správneho konania je predovšetkým prispieť k získaniu prehľadu o všetkých doterajších úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe poznatkov a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie procesné práva, predovšetkým právo navrhnúť dôkazy a doplnenie podkladov. Takéto zákonné právo môže účastník konania a jeho právny zástupca využívať v ktoromkoľvek štádiu konania. Uplatňovať ho možno vždy voči konajúcemu orgánu, u ktorého sa spis nachádza. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny orgán povinný umožniť realizovať procesné právo účastníka len čo o to požiada.“

15. Práve zásady procesného správneho práva zakotvené v rôznych právnych nástrojoch Rady Európy zvyčajne (m.m. cit. rozsudok 1 Sžp/5/2013) preferujú nahliadnutie do spisu ako najefektívnejšiu formu oboznamovania účastníka s podkladmi rozhodnutia.

Ako už bolo vo vyššie citovanom rozsudku uvedené, právo účastníka byť oboznámený s podkladmi rozhodnutia nesmie byť vykonávané paušálne, ale vždy s prihliadnutím na procesné alebo formálne prekážky prejednávanej veci, pričom aj v týchto prípadoch sa musí správny orgán existujúce prekážky nahliadnutia do spisu legálnou cestou zmierniť. Preto je pri preskúmaní zákonnosti poskytnutia možnosti oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia nutné prihliadať nielen na reálne poskytnuté množstvo podkladov, ale aj na overenie si vedomosti účastníka, že rozsah mu poskytnutých podkladov sa stotožňuje s rozsahom, ktorý má k dispozícii správny orgán.

16. Zhrnutím hore uvedených právnych názorov s podporou citovanou judikatúry Najvyšší súd získal záver, že oznámenie správneho orgánu o možnosti si uplatniť právo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku ponúka účastníkovi informáciu, že

- rozsah a obsah jednotlivých podkladov obsiahnutých v administratívnom spise vytvára u správneho orgánu legitímny záver o tom, že skutkový stav je riadne zistený a z neho vyplývajúce závery mu umožňujú prijať rozhodnutie v konaní (t.j. materiálnu stránku konania), a že

- v blízkom čase bude prijaté rozhodnutie (t.j. časovú stránku konania),
- ktoré má účastník možnosť spochybniť svojimi námietkami o neúplnosti, resp. nesprávnosti podkladov.

17. Preto iba ponúknutie niektorých podkladov rozhodnutia mimoproceným spôsobom (t.j. podľa zák. č. 211/2000 Z.z.), resp. zaslanie selektívnym spôsobom určeného podkladu rozhodnutia, nie je možné vo svetle hore uvedených názorov chápať ako naplnenie práva účastníka byť oboznámený s dostupnými podkladmi rozhodnutia, resp. s možnosťou ich kritizovať v zmysle citovaného ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, a ako také ho musí Najvyšší súd označiť pri absencii výzvy správneho orgánu za takú vadu konania, ktorá má v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

18. V tomto svetle potom dôvodne vznikajú pochybnosti o tom, či správny orgán preukázal naplnenie podmienok predpokladaných zákonodarcom na povolenie výnimky v zmysle § 40 zák. č. 543/2002 Z.z. Z týchto dôvodov nespochybňujúc závery, znalosti a zistenia žalovaného a jeho odborných orgánov Najvyšší súd rovnako ako súd prvého stupňa, i keď z modifikovaných dôvodov, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý tak, ako bol zistený doposiaľ, nemôže byť podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

19. Žalovaný ďalej brojil proti vnútornej rozpornosti napadnutého rozsudku, ktorú aj prezentoval prostredníctvom citácií vybraných častí odôvodnenia rozsudku.

Najvyšší súd však v citovaných častiach nevidel tak zásadné nedostatky, ktoré by účastníka súdneho konania vytvárali prekážku pochopiteľnosti argumentácie konajúceho súdu.

20. Obdobný záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (najmä vec: García Ruiz v. Španielsko, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), prostredníctvom ktorej sa nastolila trvalá požiadavka vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (ide o kombináciu žalobných bodov žalobcu a argumentáciu žalovaného správneho orgánu v spojení s objasnením v jeho stanovisku k žalobe). Túto povinnosť orgánu štátnej moci nie je možné vykladať v tom duchu, že krajský súd bol povinný minimálne v rozsahu argumentácie žalobcu (v danej veci veľmi detailným spôsobom vyjadrená) sa s každým argumentom žalobcu rovnako podrobne zaoberať.

Naopak, v súlade so zásadou procesnej hospodárnosti a koncentračným princípom správneho súdnictva vyjadreným v medziach žaloby (§ 6 v spojení s § 250j ods. 1 O.s.p.) krajský súd analyzoval a na zistené žalobné dôvody dostatočným spôsobom poskytol odpoveď (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd/2/2010 z 22.03.2011).

21. Na základe uvedeného názoru Najvyšší súd nezistil v odôvodnení rozsudku krajského súdu závery, ktoré by si v rámci elementárnej logiky Boolovej algebry navzájom odporovali. Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva pokyn súdu, aby žalovaný dostatočným spôsobom preukázal naplnenie podmienok na povolenie výnimky usmrtenia živočicha. Najvyšší súd k tomuto názoru dodáva, že k podkladom rozhodnutia, ktoré správny orgán takto zhromaždil, musí byť účastníkovi umožnené nahliadnuť.

22. Najvyšší súd bol postavený aj pred otázku vyriešenia procesných dôsledkov napadnutého rozhodnutia o rozklade, ktoré bolo vydané na hlavičkovom papieri s označením „Minister životného prostredia Slovenskej republiky Peter Žiga“ a menovaným ústavným činiteľom rozhodnuté a podpísané.

23. Napriek uvedenému formálnemu prejavu nemôže Najvyšší súd v súlade s ustanovením § 61 Správneho poriadku a svojou doterajšou judikatúrou súhlasiť s myšlienkou, že by úradnú osobu uvedenú v napadnutom rozhodnutí aj označil za správny orgán. Uvedený názor má svoj základ v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo/72/2007, ktorého podstatnú časť cituje:

„..... Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má samotné ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v

znení neskorších predpisov). Odvolací súd posúdil otázku pasívnej legitímácie ministra výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a dospel k záveru, že minister výstavby a regionálneho rozvoja nie je sám osebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa. Pri rozhodovaní o rozklade ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia. Svedčí o tom napríklad aj judikatura prvorepublikového Najvyššieho správneho súdu, konkrétne jeho nálezu z 23. októbra 1947 č. 302/46-7 publikovaného v Bohuslavovej zbierke nálezov Najvyššieho správneho súdu vo veciach administratívnych pod číslom Boh. A 1729/47 30296, podľa ktorého ministerstvo je úradom predstavujúcim súhrn osobných a vecných prostriedkov zorganizovaných do jedného celku za účelom výkonu určitého vymedzeného úseku verejnej správy. Ministerstvo je organizované monokraticky; vedené je členom vlády menovaným prezidentom na návrh predsedu vlády. Na základe týchto skutočností pojmy minister výstavby a regionálneho rozvoja a ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja je možné považovať za pojmy identické; nejde preto o prekážku brániacu rozhodnutiu o odvolaní.

Súd prvého stupňa preto správne označil žalovaného, t.j. Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.“

Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinok.

Podľa § 61 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

V.

24. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä sp. zn. 10 Sžp/2/2013, 2 Sžo/72/2007, 1 Sžp/1/2010 a 1 Sžp/1/2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa pri rešpektovaní princípu právnej istoty od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní v dostatočnom rozsahu zhromaždiť podklady pre objasnenie výnimky požadovanej dotknutým subjektom z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. a ďalej pred vydaním rozhodnutia riadne umožniť oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia.

25. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania vzniká, čo v tomto súdnom prieskume nastalo.

Podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

26. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania na základe ich včasného vyčíslenia právnu zástupkyňou v sume 654,62 € (4 úkony právnej pomoci, ktoré však po vecnej a časovej stránke s odvolacím konaním evidentne nesúvisia) Najvyšší súd postupoval v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvody hodné osobitného zreteľa vidí Najvyšší súd najmä v tom, že v prejednávanej veci ide o jedno z opakovaných konaní, ktoré sú minimálne skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnu otázkou týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu argumentov, ako aj ich obsahu vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol na povinnosť právnej zástupkyne riadne plniť procesné povinnosti žalobcu najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov súdu.

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

27. Po zvážení obidvoch vyššie citovaných hľadísk Najvyšší súd znížil požadovanú náhradu a v tomto prípade na základe hore uvedených právnych záverov priznal žalobcovi po zaokrúhlení náhradu trov konania vo výške $1/3$ za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie z 25.06.2013 k odvolaniu žalovaného), t.j. $161,75/3 = 54$ €. Takto priznaná suma náhrady trov konania podľa mienky Najvyššieho súdu pokrýva reálne náklady a možný prínos právneho zastupovania v takýchto opakovaných veciach.

28. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátkou, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 16.09.2013, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

29. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany životného prostredia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

30. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).